

# APSOĻĪJUMA BĒRNI

*Sabata pēcpusdienai*

## **NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:**

Rom. 9. nodaļa.

## **ATMIŅAS PANTS:**

“Tā nu Dievs, kuru grib, to apžēlo un, kuru grib, to nocietina.” (Rom. 9:18)

“Kā ir rakstīts: Jēkabu es iemīlēju, bet Ēsavu ienīdu. [...] Jo Mozum viņš saka: es apžēlošos par to, par ko apžēlošos, un, kam gribu līdzjust, tam jutīšu līdzī.” (Rom. 9:13-15)

**R**o Pāvils šeit runā? Kā ir ar cilvēka brīvību izvēlēties, bez kā nav lielas jēgas, kam mēs ticam? Vai mums nav brīvība atmet Dievu? Vai arī šie panti māca, ka noteikti cilvēki ir izvēlēti glābšanai un citi pazušanai, neskatoties uz viņu personīgo izvēli?

Atbilde, kā parasti, ir atrodama, apskatot plašāk, ko Pāvils pasaka. Pāvils izsaka argumentu virkni, kurā viņš mēģina parādīt Dieva tiesības izvēlēties tos, ko Viņš grib izmantot kā Savus “izraudzītos”. Galu galā Dievs ir tas, kurš nes galējo atbildību par evaņģelizāciju pasaulē. Kāpēc tad Viņš nevar izvēlēties par saviem darbiniekiem, ko vien Viņš vēlas? Kamēr Dievs nenogriež nevienam glābšanās iespēju, šāda rīcība no Dieva puses nav pretēja brīvās gribas principiem. Pat vēl svarīgāk, tā nav pretēja lielajai patiesībai, ka Kristus ir nomiris par visiem cilvēkiem, un Viņa ilgas bija, lai ikvienam būtu glābšana.

Kamēr mēs atceramies, ka Rom. 9. nodaļa nerunā par personīgu glābšanu, bet par aicinājumu darīt noteiktu darbu, tas nesagādā nekādas grūtības.

*Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. decembrī.*

# Pāvila nasta

**“Jūs man būsiet priesteru valsts un svēta tauta! – saki šos vārdus Israēla dēliem!” (2. Moz. 19:6)**

Dievam ir vajadzīgi misionāri, lai nestu evaņģēliju pasaulē, kas ir iegrimusi pagānismā, tumsā un elkdievībā. Viņš izvēlējās israēliešus un atklāja Sevi viņiem. Viņš plānoja, lai viņi kļūtu par paraugtautu un tādējādi piesaistītu citus patiesajam Dievam. Dieva nolūks bija, ka caur Viņa rakstura atklāsmi Israēlam pasaulei vajadzēja tikt vilktai pie Viņa. Caur upurēšanas kalpošanas mācību Kristus tika paaugstināts tautu priekšā, un visi, kas paceļ acis uz Viņu, dzīvos. Augot israēliešu skaitam, vairojoties tā svētībām, viņiem bija jāpaplašina savas robežas, kamēr viņu valsts aptver visu pasauli.

*Izlasi Rom. 9:1-12. Kādu domu par uzticību Dievam cilvēcisku neveiksmju vidū Pāvils šeit izsaka?* \_\_\_\_\_

---



---



---



---

Pāvils veido argumentu rindu, kurā viņš grib parādīt, ka Israēlam dotie apsolījumi nav pilnībā cietuši neveiksmi. Ir atlikums, caur ko Dievs vēl joprojām vēlas strādāt. Lai pamatotu domu par atlikumu, Pāvils atskatās Israēla vēsturē. Viņš parāda, ka Dievs ir vienmēr izvēlējies: (1) Dievs neizvēlējās visu Ābrahāma sēklu Savai derībai, bet tikai Īzaka līniju. (2) Viņš neizvēlējās visus Īzaka pēcnācējus, bet tikai Jēkaba.

Ir arī svarīgi ieraudzīt, ka ģenētiskais mantojums jeb izcelsme negarantē glābšanu. Tev varbūt ir pareizās asinis, pareizā ģimene vai pat pareizā draudze, un tomēr tu vari būt pazudis un atrasties ārpus apsolījuma. Ticība, kas darbojas mīlestībā, ir tā, kas atklāj, kuri ir “apsolījuma bērni” (Rom. 9:8).

*Pārdomā frāzi Rom. 9:6: “Ne jau visi, kas cēlušies no Israēla, ir Israēls.” Kādu svarīgu vēsti mēs šeit varam atrast sev kā adventisti, kam daudzos veidos ir tāda pati loma mūsu laikos, kāda bija senajam Israēlam toreiz?* \_\_\_\_\_

---



---



---



---

# Izraudzīti

**“Nevis pēc darbiem, bet pateicoties tam, kas aicinājis, – Rebekai tika sacīts: vecākais kalpos jaunākajam, kā ir rakstīts: Jēkabu es iemilēju, bet Ēsavu ienīdu.” (Rom. 9:12, 13)**

Kā teikts šīs nedēļas ievadā, nav iespējams saprast pareizi Rom. 9. nodaļu, kamēr mēs neatzīstam, ka Pāvils nerunā par personīgu glābšanu. Viņš šeit runā par īpašajām lomām, kurām Dievs aicina noteiktus cilvēkus. Dievs gribēja, lai Jēkabs būtu to ļaužu priekštecis, kas būs Viņa īpašais evaņģelizācijas instruments pasaulē. Šajos pantos nav pateikts, ka Ēzavs nevarēja tikt glābts. Dievs gribēja viņu glābt – tikpat ļoti kā visus citus cilvēkus.

*Izlasi Rom. 9:14, 15. Kā mēs saprotam šos vārdus iepriekš lasītajā kontekstā?*

---

---

---

Atkal Pāvils nerunā par personīgu glābšanu, jo šajā jomā Dievs izplata žēlastību uz visiem, tā kā Viņš “grib, lai visi cilvēki tiktu glābti un nāktu pie patiesības atzīšanas”. (1. Tim. 2:4) “Dieva glābēja žēlastība ir atspīdējusi visiem cilvēkiem.” (Tit. 2:11) Bet Dievs var izvēlēties tautas noteiktām lomām un, lai gan viņi var atteikties ieņemt šīs lomas, viņi nevar neļaut Dievam to izvēlēties. Nav svarīgi, cik ļoti Ēsavs to būtu gribējis, viņš nevarēja kļūt par Mesijas priekšteci, ne arī par izredzēto tautu.

Tā nebija patvaļīga izvēle no Dieva puses, ne arī dievišķs dekrēts, kas Ēsavu izslēgtu no glābšanas. Dieva žēlastības dāvanas caur Kristu ir brīvi pieejamas visiem. Mēs visi esam izraudzīti glābšanai, nevis pazušanai (Ef. 1:4, 5; 2. Pēt. 1:10). Tā ir mūsu pašu izvēle, nevis Dieva iegriba, kas neļauj mums saņemt mūžīgās dzīvības apsolījumu Kristū. Jēzus nomira par katru cilvēku. Tajā pašā laikā Dievs Savā Vārdā ir uzrakstījis noteikumus, pēc kuriem katra dvēsele tiks izraudzīta mūžīgai dzīvei – ticībai Kristū, kas vada taisnoto grēcinieku pie paklausības.

*It kā neviens cits pat neeksistētu, tu esi izraudzīts glābšanai Kristū vēl pirms pasaules radīšanas. Tas ir tavs aicinājums, tava izredzētība, caur Jēzu Dievs tev ir devis visu. Kāda priekštiesība, kāda cerība! Visu pārdomājot, kāpēc viss cits nobāl šī apsolījuma priekšā? Kāpēc būtu vislielākā traģēdija ļaut grēkam, savam “es” un miesai atņemt tev visu, kas tev ir apsolīts Jēzū?* \_\_\_\_\_

---

---

# Noslēpumi

**“Jo manas domas nav jūsu domas un jūsu gaitas nav manas gaitas,” saka Kungs. „Cik augstākas debesis par zemi, tik augstākas ir manas gaitas par jūsu gaitām un manas domas par jūsu domām.” (Jes. 55:8, 9).**

*Izlasi Rom. 9:17-24. Ņemot vērā, ko mēs līdz šim esam lasījuši, kā mums jāsaprot šeit izteiktā Pāvila doma? \_\_\_\_\_*

---



---



---

Izturoties pret Ēģipti izešanas laikā tā, kā Dievs to darīja, Viņš darbojās cilvēces glābšanas labā. Dieva atklāsmei Ēģiptes mocībās un Viņa tautas atbrīvošanā bija jāparāda ēģiptiešiem, kā arī citām tautām, ka Israēla Dievs patiesām ir patiesais Dievs. Tas bija paredzēts kā aicinājums tautām atmett savus dievus un nākt un pielūgt Viņu.

Faraons acīmredzot jau bija izdarījis savu izvēli pret Dievu, tā ka, nocietinot viņa sirdi, Dievs nebija nogriezis viņam glābšanas iespēju. Nocietināšanās bija pret aicinājumu ļaut Israēlam iet, nevis pret Dieva aicinājumu faraonam pieņemt glābšanu personīgi. Kristus nomira par faraonu, tieši tāpat kā par Mozu, Āronu un pārējiem Israēla bērniem.

Izšķirošais visā šajā ir tas, ka kritušiem cilvēkiem ir šaurs skatījums uz pasauli, realitāti un Dievu, kā arī uz to, kā Viņš darbojas pasaulē. Kā mēs varam gaidīt, ka sapratīsim visus Dieva ceļus, ja dabas pasaulē, visur, kur mēs griežamies, ir noslēpumi, ko mēs nesaprotam? Galu galā tikai pēdējos 171 gados ārsti ir sapratuši, ka mazgāt rokas pirms operācijas veikšanas ir laba doma! Mēs esam bijuši iestiguši lielā nezināšanā. Un, kas zina, ja laiks turpināsies, ko vēl nākotne atklās tādu, kas parādīs, cik dziļā nezināšanā mēs esam iestiguši šodien?

*Mēs noteikti ne vienmēr saprotam Dieva ceļus, bet Jēzus nāca, lai atklātu mums, kāds ir Dievs (Jāņa 14:9). Kāpēc tad visos dzīves noslēpumos un negaidītajos notikumos ir tik svarīgi kavēties pie Kristus rakstura un ko Viņš ir atklājis mums par Dievu un par Viņa mīlestību pret mums? Kā Dieva rakstura pazīšana var palīdzēt mums palikt uzticīgiem pārbaudījumu vidū, kas liekas tik netaisni un negodīgi? \_\_\_\_\_*

---



---



---

# Ammi: “Mani ļaudis”

Rom. 9:25 Pāvils citē Hoz. 2:23, un Rom. 9:26 viņš citē Hoz. 1:10. Konteksts ir tāds, ka Dievs pamācīja Hozeju apņemt “netiku sievu” (Hoz. 1:2, RV) kā ilustrāciju Dieva attiecībām ar Israēlu, jo tauta bija sekojusi svešiem dieviem. Šajā laulībā dzimušajiem bērniem tika doti vārdi, kas norādīja uz to, ka Dievs atmet un soda elkdievīgo Israēlu. Trešā bērna vārds bija Loammi (Hoz. 1:9), kas burtiski nozīmē: “Nav mani ļaudis.”

Tomēr visa tā vidū Hozeja paredzēja, ka nāks diena, kad pēc Viņa ļaužu sodīšanas Dievs atjaunos viņu veiksmi, atņems viņiem viltus dievus un slēgs derību ar viņiem (sk. Hoz. 2:11-19). Tad tie, kas bija Loammi, “nav mani ļaudis”, kļūs par Ammi, “mani ļaudis”.

Pāvila dienās Ammi bija “ne tikai no jūdiem, arī no pagāniem” (Rom. 9:24). Kāda skaidra un spēcīga evaņģēlija prezentācija, – evaņģēlija, kas jau no sākuma bija domāts visai pasaulei. Nav brīnums, ka mēs kā adventisti piedalāmies aicinājumā no Atkl. 14:6: “Un es ieraudzīju citu eņģeli lidojam augstu debesīs. Viņam bija dots sludināt mūžīgo evaņģēliju zemes iedzīvotājiem – ikvienai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm.” Mūsdienās, tāpat kā Pāvila dienās un kā senā Israēla dienās, labā glābšanas vēsts ir jāizplata visā pasaulē.

*Izlasī Rom. 9:25-29. Ievēro, cik daudz Pāvils citē Veco Derību, lai izteiktu savu domu par to, kas notika viņa dienās. Kāda ir galvenā vēsts, kas atrodama šajos pantos? Kāda cerība šeit ir piedāvāta lasītājiem?* \_\_\_\_\_

Fakts, ka daži no Pāvila radniekiem atmata evaņģēlija aicinājumu, deva viņam “nemitīgas bēdas un lielas sirds sāpes” (Rom. 9:2). Bet šeit vismaz bija atlikums. Dieva apsolījumi necieš neveiksmi pat tad, kad tas notiek ar cilvēku solījumiem. Cerība, kāda mums var būt, ir, ka beigās Dieva apsolījumi tiks piepildīti, un, ja mēs pieņemsim šos apsolījumus savai dzīvei, tie tiks piepildīti arī mūsos.

*Cik bieži cilvēki tevi ir pievīlušī? Cik bieži tu esi pievīlis sevi un citus? Varbūt biežāk, nekā tu vari saskaitīt? Kādas mācības tu vari mācīties no šīm neveiksmēm par to, uz ko būtu jābalstās tavai vislielākajai uzticībai?* \_\_\_\_\_

# Klupšana

*"Ko nu sacīsim? Pagāni, kas nav dzinušies pēc taisnības, ir saņēmuši taisnību – taisnību, kas ir no ticības. Bet Israēls, pēc taisnības bauslības dzīdamies, nav bauslību sasniedzis. Kādēļ? Tādēļ, ka viņi to darīja nevis ticībā, bet darbos, un tie ir paklupuši pret klupšanas akmeni." (Rom. 9:30-32) Kāda ir šeit izteiktā vēsts un, vēl svarīgāk, kā mēs varam paņemt šo vēsti, kas ir uzrakstīta noteiktā laikā un vietā, un attiecināt tās principus uz mums šodien? Kā mēs varam izvairīties no tādu pašu kļūdu pieļaušanas mūsu kontekstā, kādu daži israēlieši izdarīja toreiz? \_\_\_\_\_*

Vārdos, ko nav iespējams pārprast, Pāvils paskaidro saviem radniekiem, ka viņi palaiž garām kaut ko tādu, ko Dievs vēlas viņiem dot; vēl vairāk – tas ir kaut kas tāds, pēc kā viņi patiesībā jau dzenas, bet neiegūst.

Interesanti, ka pagāni, ko Dievs bija pieņēmis, pat necīnījās pēc šādas pieņemšanas. Kad tos aizsniedza evaņģēlija vēsts, viņi bija nodevušies savām interesēm un mērķiem. Aptvēruši tā vērtību, viņi to pieņēma. Dievs pasludināja viņus par taisniem, jo viņi bija pieņēmuši Jēzu Kristu kā savu Vietnieku. Tas bija ticības darbs.

Problēma ar israēliešiem bija tā, ka viņi bija paklupuši pār klupšanas akmeni (sk. Rom. 9:33). Daži, bet ne visi, atteicās pieņemt Jēzu no Nācaretes kā savu Mesiju, ko sūtījis Dievs. Viņš nebija tāds, kādu viņi bija gaidījuši, tāpēc, kad Mesija atnāca, Viņam uzgriezta muguru.

Pirms šī nodaļa beidzas, Pāvils citē vēl kādu Vecās Derības pantu: "Kā ir rakstīts: redzi, Es lieku Ciānā klupšanas akmeni un piedauzības klinti; bet, kas tic uz Viņu, nepaliks kaunā." (Rom. 9:33) Šajā pantā Pāvils atkal parāda, cik izšķiroša ir patiesa ticība glābšanas plānā (sk. arī 1. Pēt. 2:6-8). Piedauzības klints? Un tomēr, kas Viņam tic, nepaliks kaunā? Jā, daudziem Jēzus ir klupšanas akmens, bet tiem, kas Viņu pazīst un mīl Viņu, Viņš ir cita veida klints: "Mana glābiņa klints." (Ps. 89:26)

*Vai esi kādreiz piedzīvojis Jēzu kā "klupšanas akmeni" vai kā "piedauzības klinti"? Ja jā, tad kā? Tas ir, ko tu darīji tādu, kas tevi ieveda šādā situācijā? Kā tu no tās izkļuvi un ko tu iemācījies tādu, lai, cerams, nekad vairs nenonāktu līdzīga veida pretrunīgās attiecībās ar Jēzu? \_\_\_\_\_*

**TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:**

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Lielā cīņa" nodaļu "Vēlākie angļu reformatori", 261., 262. lpp., grāmatā "The SDA Encyclopedia" nodaļu "Ticība un darbi", 530., 531. lpp., "The SDA Bible Commentary", 1. sēj., Elenas Vaitas komentārs 1099., 1100. lpp.

"Ir cilvēku un ļaužu izredzētība, vienīgā izredzētība Dieva Vārdā, kur cilvēks ir izredzēts, lai tiktu glābts. Daudzi ir skatījušies uz galu, domādami, ka viņi noteikti ir izredzēti Debesu svētlaimei, bet tā nav tāda izredzētība, ko atklāj Bībele. Cilvēks ir izredzēts, lai ar bailēm un drebēšanu gādātu par savu glābšanu. Viņš ir izredzēts aplikt bruņas, lai cīnītos labo ticības cīņu. Viņš ir izredzēts lietot līdzekļus, ko Dievs ir nolīcis viņa sniedzamības robežās, lai karotu pret katru nespētu kārību, kamēr sātans spēlē dzīvības spēli par viņa dvēseli. Viņš ir izredzēts būt modrs lūgšanā, meklēt Rakstos un izvairīties no padošanās kārdināšanām. Viņš ir izredzēts, lai viņam būtu nepārtraukta ticība. Viņš ir izredzēts būt paklausīgs katram vārdam, kas nāk no Dieva mutes, lai viņš būtu ne tikai klausītājs, bet vārda darītājs. Šī ir Bībeles izredzētība." (Elena Vaita "Testimonies to Ministers and Gospel Workers", 453., 454. lpp.)

"Neviens mirstīgs prāts nevar pilnībā aptvert Bezgalīgā raksturu un darbus. Mēs nevaram izziņāt Dievu ar pētišanu. Pat visstiprākajiem un visaugstāk izglītotajiem prātiem, kā arī visvājākajiem un visnezinošākajiem, šai svētajai Būtnei ir jāpaliek tērptai noslēpumā. Bet, lai gan "tumši padebeši apkārt Viņam, taisnība un tiesa Viņa troņa pamats" (Ps. 97:2). Mēs varam tik tālu aptvert Viņa rīcību ar mums, kā saprast neierobežoto žēlastību, kas apvienota ar bezgalīgo spēku. Mēs varam saprast tik daudz no Viņa nodomiem, cik esam spējīgi aptvert. Pāri tam mēs vēl joprojām varam uzticēties visvarenajai Rokai, Sirdij, kas ir mīlestības pilna." (Elena Vaita "Audzināšana", 169. lpp.)

**JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:**

1. Ir kristieši, kas māca, ka Dievs dažus ir izvēlējis glābšanai pat pirms piedzimšanas, bet citus – pazušānai. Tādā gadījumā, ja tev ir gadījies būt vienam no tiem, ko Dievs Savā bezgalīgajā mīlestībā un gudrībā ir iepriekš nolēmis būt pazudušam, tad nav svarīgi, ko tu dari, jo jebkurā gadījumā esi nolemts bojāejai – ko daudzi cilvēki uzskata par degšanu elles ugunīs mūžīgi. Citiem vārdiem, nevis pateicoties mūsu izvēlei, bet Dieva plānam daži ir nolemti dzīvot bez glābjošām attiecībām ar Jēzu šajā dzīvē – lai nākamo dzīvi pavadītu, mūžīgi degot elles ugunīs. Kā šis skatījums ir pretstatā mūsu izpratnei par šiem jautājumiem?

2. Kā tu redzi Septītās dienas adventistu draudzi un tās aicinājumu mūsdienu pasaulē, paralēli salīdzinot ar senā Israēla lomu senatnē? Kas ir līdzīgs un kas – atšķirīgs? Kādā ziņā mums veicas labāk? Vai varbūt mēs rīkojamies sliktāk?